

[Knud Kristensen.]

vi billige. Vi mener, at et Organ til Fremme heraf er nødvendigt, saadan som Forholdene har udviklet sig Landene imellem. Vi mener, at det er en Betingelse fra Udlandet, som vi maa opfylde, at vi sørger for, at de Lande, som vil købe hos os, er vi ogsaa villige til at købe hos; men jeg kan ikke give Ret i, at Varetagelsen af denne Interesse alene angaar Landbruget. Jeg forstod paa den højtærede Statsminister, at han i en Bemærkning i sin Tale sigtede til, at der var visse Folk og visse Partier her i Landet, som mente, at Valutaordningen skulde bruges til Fremme af Landbrugets Interesser alene.

Jeg mener ikke, det er berettiget, fordi man har den Mening, at det er eksportpolitiske Interesser, man skal varetage, at man derfor alene varetager Landbrugets Interesser. Der er jo ogsaa andre Erhverv her i Landet, som har Eksport, der er Fiskeriet, ogsaa Industrien har visse Eksportinteresser, og de vil og skal i lige saa høj Grad som Landbrugets Eksportinteresser varetages gennem den Opgave, som Valuta-loven her har. Men det er ikke blot Eksporten, som har Interesse heri, jeg tror, vi kan sige, at det er af lige saa stor Interesse for alle Erhverv i vort Land, at Eksporten finder Sted, og jeg vil paastaa, at det er af mindst lige saa stor Interesse for de Erhverv, som ikke eksporterer, for det er klart, at en Betingelse for, at vi kan importere Raastoffer, Halvfabrikata og Produktionsfornødenheder til disse Virksomheder, er, at vi ogsaa eksporterer, ellers faar vi intet at købe for.

Derfor vil jeg tilbagevise den Opfattelse, at man, naar man har den Mening, at det, som i første Linie og i væsentlig Grad skulde opnaas gennem en Lovgivning af denne Art, er det handelspolitiske Forhold, Eksportens Fremme, derigennem skulde tilkendegive en ensidig Opfattelse, som gik ud paa, at man kun søgte at varetage Landbrugets og Eksporterhvervenes Interesser i det hele taget; det er helt forkert.

Vi er altsaa Tilhængere af, at vi her i Landet har saadanne Forhold, at vi kan opfylde vore handelspolitiske Forpligtelser, opfylde de Handelstraktater og Handelsaftaler, som vi slutter med Udlandet; men der kan vel nok være Tvivl, om man bedst tjener den Interesse ved paa Forhaand at oprette et Organ, hvorigennem man giver Administrationen Magt og Myndighed til ogsaa paa det Omraade at varetage og gøre, som man nu synes. Jeg er ikke sikker paa, at vi i de handelspolitiske Forhandlinger

staar stærkest, naar ogsaa Udlandet ved, at Regeringen har i sin Haand paa Forhaand at kunne opfylde alle de Ønsker og Krav, det vil stille. Det er et Spørgsmaal for mig i alt Fald; om vi ikke handelspolitisk staar stærkere, naar vi først bagefter skulde have Sagen til Behandling og Godkendelse i Rigsdagen. Der er ingen som helst Tvivl om, hverken for Regeringen eller nogen anden, at hvis det var en Handelsaftale, som de forskellige Erhvervs Organisationer stod bagved, og som der var Rimelighed og Fornuft i, vilde man kunne faa den vedtaget paa Rigsdagen bagefter.

Som sagt, selve Opgaven er vi enige om, men jeg stiller mig noget tvivlende over for, om vi ikke staar stærkere i de handelspolitiske Forhandlinger, end hvis man ikke paa Forhaand havde givet Regeringen den Bemyndigelse, som den nu gennem en Aarrække har haft.

Det andet Formaal i dette Lovforslag er det beskyttelsesmæssige, det at værne Erhvervslivet og Erhvervsgrenene her i Landet mod ubillig Konkurrence udefra. Nu skal jeg slet ikke bestride, at her er der en Opgave i en Verden som den, vi lever i; hvor det ikke — i hvert Fald ikke altid — er den naturlige og sunde Konkurrence, men tværtimod i visse Tilfælde en ubillig Konkurrence; ubillige Vilkaar, man stiller en eller anden Erhvervsgren her i Landet over for, og som det kan være af Interesse baade for det Erhverv og for hele Samfundet at værgе denne Erhvervsgren imod. Men et saadant Værn for dansk Erhvervsliv mod Konkurrence fra andre Lande maa efter min Opfattelse, hvis der skal være Mening i det, være ligelig, den maa være af den Natur, at den hjælper de Erhverv, som er haardest ramt, og lader de andre, som er mindre haardt ramt eller maaske slet ikke ramt i denne Overgangstid, række en hjælpende Haand til de Erhverv, der er udsat for de største Vanskeligheder ved Konkurrencen udefra. Man opnaar for saa vidt intet gennem et saadant Værn for hele Samfundet, man opnaar dette, at hvad man skærmer den ene Virksomhed mod, maa man lægge over paa de andre. Jeg siger endnu en Gang: der kan maaske være Tilfælde, hvor det er rimeligt, og hvor det vil være gavnligt ikke blot for det enkelte Erhverv, men for Helheden; men det maa være saadan, at det er det Erhverv, der er haardest ramt, som faar den hjælpende Haand, og det er de andre, som i denne Krisetid maa række denne Haand.

Men saadan administreres og saadan praktiseres Loven slet ikke, det er næsten